

AGENT ORBULÁTORU

Bobbie Peers

WILLIAM WENTON 3

≡ KNIHA ZLIN

AGENT ORBULÁTORU

Bobbie Peers

V překladu Marie Voslářové

2018

Učitel Humburger přecházel před tabulí sem tam.

„A když uslyšíte, že se spustil požární hlásič...“ zarazil se a přísně pohlédl na žáky, „tak všichni v klidu a spořádaně vstanete a v dvojstupu vyjdete ze dveří.“

William seděl u svého stolku a snažil se soustředit na to, co Humburger říká. Ale myšlenky mu pořád odbíhaly ke zvláštnímu balíčku, který měl v tašce, takže to bylo těžké.

„Poté se třídy shromáždí na školním dveře a ukázněně vyčkají, až se dostaví hasičský sbor,“ pokračoval Humburger.

Chystalo se požární cvičení. Většina dětí se na to těšila, protože to znamenalo, že odpadá vyučování. A dneska to bylo obzvláště zajímavé, měli totiž přijet hasiči.

Učitel Humburger pohlédl na hodiny na zdi.

Právě když vteřinová ručička dospěla ke dvanáctce, v chodbě začal houkat alarm. Zarachotily židle a celá třída naráz vstala.

„Žádnou paniku,“ volal Humburger a oběma rukama žáky popoháněl.

William věděl, že učitelé mezi sebou soutěží, kdo svou třídu dostane ven jako první.

Humburger přiběhl ke dveřím a mával na žáky. „Jeden po druhém. Tašky nechte ležet. Vrátime se sem.“

William se sklonoil, opatrně vytáhl balíček z tašky a schoval si ho pod mikinu. Požární cvičení mu přišlo vhod. Když se vypaří, nikdo si toho nevšimne. Musí zjistit, co v balíčku je.

„Srovnejte krok, pochodem vchod,“ zvolal učitel. Strčil si do pusy píšťalku, vyrazil v čele průvodu ze dveří a usilovným hvízdáním udával tempo.

Třída ho následovala a společně procházeli chodbou jako malý průvod na 17. května, když se slaví svátek norské ústavy. Mezitím se vyhrnuly z místností i další třídy a učitel Humburger začal mít naspěch. Foukal teď do píšťalky ještě rychleji a pochodující žáci se s ním snažili udržet krok.

William se rozhlédl po chodbě. Teď má šanci se schovat. Dveře sborovny byly dokořán a místnost prázdná. Uhnul z řady a vklouzl dovnitř. Zavřel za sebou, zastavil se a poslouchal kroky venku. Humburgerova píšťalka dozněla v dáli.

Čekal, dokud na chodbě nezavládlo úplné ticho. Potom došel k oknu a vyhlédl ven. Na dvůr právě přijížděly tři hasičské vozy. Učitel Humburger se je pokoušel navádět, ale řidiči si ho nevšimli a zaparkovali úplně jinde.

William se posadil na pohovku a vytáhl balíček zpod mikiny. Položil ho na stolec před sebe a několik vteřin se na něj jenom díval.

Co v něm může být?

Rozvázal provázek a začal opatrně odstraňovat tlustý šedivý papír. Pamatoval si, co mu řekl pošťák. S balíčkem je potřeba zacházet opatrně.

Srdce se mu rozbušilo rychleji. Papír měl několik vrstev. Pomalu, ale jistě se před ním něco vylouplo.

Kovová pyramida.

Byla pokrytá zvláštními geometrickými útvary, které bíle poblikávaly.

William okamžitě ucítil dobře známé vibrace. Začalo to v žaludku, pokračovalo podél páteře. Symboly z pyramidy se mu v hlavě odloupily od kovového povrchu a vznášely se ve vzduchu před ním.

Šifra.

Ta pyramida je šifra!

William se na pohovce rychle zaklonil a poletující symboly se zase vrátily na místo. Měl sto chutí se do hlavolamu pustit hned, ale zároveň se bál. Když minule vyřešil šifru, o které nic nevěděl, aktivoval tím kryptoportál v Himálajích. Neměl v úmyslu podobnou chybu zopakovat. Než něco udělá, musí to probrat s dědečkem. Chystal se právě pyramidu zabalit, když se rozletěly dveře a dovnitř vtrhl učitel Humburger.

„Tady jsi!“ zvolal. „Kvůli tobě jsme prohráli soutěž o nejrychlejší nástup.“
Zahrozil Williamovi buclatým ukazováčkem.

„Co tady provádíš?“

Uviděl, že William drží v rukou pyramidu. „A co je tohle?“

Než William stačil odpovědět, Humburger se mu ji pokusil vyškubnout.

„Ne, opatrně...“ zaprotestoval William.

V pyramidě to silně zajiskřilo a učitel vyjekl.

„Co to dělá?“ zařval vyjeveně a zapotácel se. „Ať to přestane!“

Narazil zády do zdi a zastavil se.

Pyramida dál jiskřila, třásla se a sunula se po stole. William se po ní natáhl, ale spadla na podlahu a pokračovala směrem k Humburgerovi.

„Co chce?“ křičel Humburger a tiskl se ke zdi. „Proč mě pronásleduje?“

„Myslím, že nikoho nepronásleduje,“ odpověděl William a vstal.

Pyramida přestala vibrovat.

Zůstala učiteli Humburgerovi ležet u nohou. Tomu stékal po zarudlém obličejí pot a otevíral naprázdno pusy jako zlatá rybka.

„Nehýbejte se,“ doporučil mu William a opatrně se plížil blíž.

„Tohle si vypiješ, Williame,“ zavrčel Humburger. „Už se to uklidnilo?“
Natáhl nohu a šťouchl do pyramidy.

„Ne, počkejte,“ polekal se William.

Pyramida vydala ohlušující zakvilení a vylétla z ní mohutná sprška jisker.

Učitel Humburger teď zpanikařil úplně. Přeskočil pyramidu, dosprintoval k oknu a rozrazil ho. Vystrčil z něj hlavu a z plných plic zavolal: „POPLACH, POPLACH!“

Dole na dvoře všichni zvedli hlavy.

„HOŘÍ... TADY NAHOŘE HOŘÍ DOOPRAVDY!“

Hasič, který držel hadici, se otočil a namířil ji na okno.

Humburger zalapal po dechu a chtěl znovu vykřiknout, ale v tom vy-
pětí a zmatku mu došel dech. Místo toho začal divoce máchat rukama.

Z hadice vytryskl silný proud vody a zasáhl Humburgera do hrudníku. Odhodilo ho to a přistál na zádech o kus dál. William k němu přiběhl a chtěl mu pomoci. Ale Humburger ho odstrčil a vyškrábal se na nohy.

„Musím ven,“ zvolal a strhl ze sebe promočené tričko. „Musím na střechu.“

„Ne, to je nebezpečné!“ zakřičel William, ale učitel si ho nevšímal. „Mu-
sím získat trochu času. Mám to nacvičené,“ prohlásil, přimáčkl si tričko
na obličej a vyběhl na chodbu.

William osaměl. Otočil se a pohlédl na pyramidu, která teď zcela míru-
milovně ležela na podlaze. Schoval si ji pod mikinu a objal ji rukama, aby
hranatý předmět nebyl vidět.

Když vyšel na školní dvůr, všichni pořád ještě zírali na školní budovu. Vzhlédl na střechu a uviděl, že tam stojí Humburger a mává rukama. Učitel si svlékl kalhoty a ovázal si jimi hlavu. Jeho mokré bledé tělo se lesklo na slunci.

Hasiči mezi sebou drželi cosi, co vypadalo jako obří trampolína. Doběh-
li k budově školy a zastavili se pod místem, kde Humburger stál.

„JEDINÁ CESTA VEDE DOLŮ,“ zvolal Humburger.

„Ne, počkejte,“ křikl jeden z hasičů, protože z hlavních dveří právě vyšel
jeho kolega a vrtěl hlavou. „Nehoří. Je to falešný poplach.“

Ale nezdálo se, že by ho Humburger poslouchal. Stoupl si na okraj stře-
chy a zvedl obě ruce do výšky jako profesionální skokan.

Pak elegantním pohybem vyšvihl dokonalou šipku. V davu sledujícím
Humburgerův pád do hasičské plachty to zašumělo. Učitelovo velké břicho
pleskalo ve vzduchu jako napůl vypuštěný nafukovací balon.

Humburger přistál s mokrým plácnutím přímo na pupku.

William běžel po cestě, která vedla napříč lesem, ale pak ho najednou oslepila dvě silná světla. Prudce se zastavil.

„Pozor!“ Iscia mu byla v patách.

William se vrhl stranou právě v okamžiku, kdy kolem ohromnou rychlostí produněl velký tahač. Zůstali s Iscií stát a dívali se za červenými zadními světly, která mizela ve tmě. Iscia ukázala na kostku. Proud světla z ní dál mířil k nebi a zaléval celé okolí bledým přísvitem.

„Nemůžeš to vypnout?“ zeptala se Iscia. „Takhle nás najdou.“

„Bez rukou nemůžu nic,“ odpověděl William a zatřásl kostkou.

Iscia si sundala bundu a přehodila ji přes kostku. Paprsek zmizel.

„A je to.“ Usmála se.

Pokusili se ve tmě zorientovat.

„To je určitě hlavní silnice,“ řekla Iscia. „Třeba bychom mohli někoho stopnout?“

„Stopnout?“ William se na ni podíval. „Dneska už nikdo nestopuje...“

„Tak jak jinak se odsud dostaneme?“ namítla.

„Ale chceme to vážně?“ William na ni pohlédl. „Chceme odsud pryč? A co Benjamin?“

Iscia neodpověděla. Z očí jí číselo zoufalství.

Najednou sebou trhla a rozhlédla se.

„Slyšíš to?“ Zahleděla se někam do tmy.

„A co?“ William neslyšel nic než šumění stromů v lese.

„To vrčení?“

Teď už to postřehl i on. Pak si všiml silného světla za tmavými vrcholky stromů. Vypadalo to, že se blíží přímo k nim.

„Určitě zase nějaký dron z institutu,“ řekl. „Musíme zmizet.“

Vzpomněl si, jak ho dron pronásledoval naposledy. Nebyl to zrovna příjemný zážitek.

„To není žádný dron,“ odporovala Iscia. „To je letadlo.“

William se zadíval nahoru. Měla pravdu.

Bylo to malé, staré vrtulové letadlo, natřené křiklavě červenou barvou. Klesalo.

„Vypadá to, že přistává,“ řekl William.

„Tady?“ polekala se Iscia.

„Pojď!“ Společně se schovali za velikým keřem u příkopu.

Poslouchali zvuk blížící se vrtule.

Když kolečka dosedla na asfalt, guma zaskřípěla.

Motor chrchlal a chrastil a najednou to v něm hlasitě prásklo.

„Z institutu každopádně není,“ poznamenal William. „Tam žádná takhle stará letadla nemají.“

Stroj zastavil přímo u keře, kde se schovávali.

William a Iscia se po sobě vyděšeně podívali.

Motor několikrát zakašlal a pak utichl.

„Hodláte tam ležet celou noc?“ oslovil je náhle nějaký hlas. „Musíme vyrazit.“

William s Iscií leželi za keřem potichu jako myšky.

„Letím do Londýna,“ pokračoval hlas. „A místo tu mám...“

William a Iscia se na sebe podívali, ale zůstali ležet.

„No jo...“ zabručel hlas. „Vaše věc. Každopádně nabídku jste dostali. Vyzval jsem vás k tanci. A vy jste mi dali košem.“

Jeho hlas byl Williamovi povědomý. Určitě už ho někde slyšel.

A než si to stačil pořádně rozmyslet, vyhlédl ze svého úkrytu.

Letadlo stálo na silnici. Byl to starý válečný Spitfire. William model poznal, protože taková letadla viděl na fotkách. Vypadala jako žraloci s křídly.

Za kniplem seděl muž v kožené čapce a s klapkami na uších. Kulaté letecké brýle si zvedl z očí na čelo.

William ho okamžitě poznal.

Byl to stejný muž, který mu před domem v Norsku předal pyramidu. Ten pošťák.

Neboli agent orbulátoru, jak ho nazval Benjamin. Teď ale vypadal jako pilot z druhé světové války.

„Počkejte,“ zavolal William. „Nastoupíme.“

„Jsi si jistý, že je to dobrý nápad?“ Iscia vstala. Oprášila si oblečení a z vlasů si vymotala větvičku.

„Myslím, že nemáme na vybranou,“ odpověděl William. „To je agent orbulátoru.“

Nedaleko uslyšeli nezaměnitelný zvuk blížících se ostrahobotů.

„Když s ním neodletíme, skončíme zase v institutu.“

William se bez rozmyšlení rozběhl ke starému letadlu. Iscia ho následovala.

„Pojď sem,“ řekl agent orbulátoru. „Zvedni ruce, Williame, jestli ti tak smím říkat.“

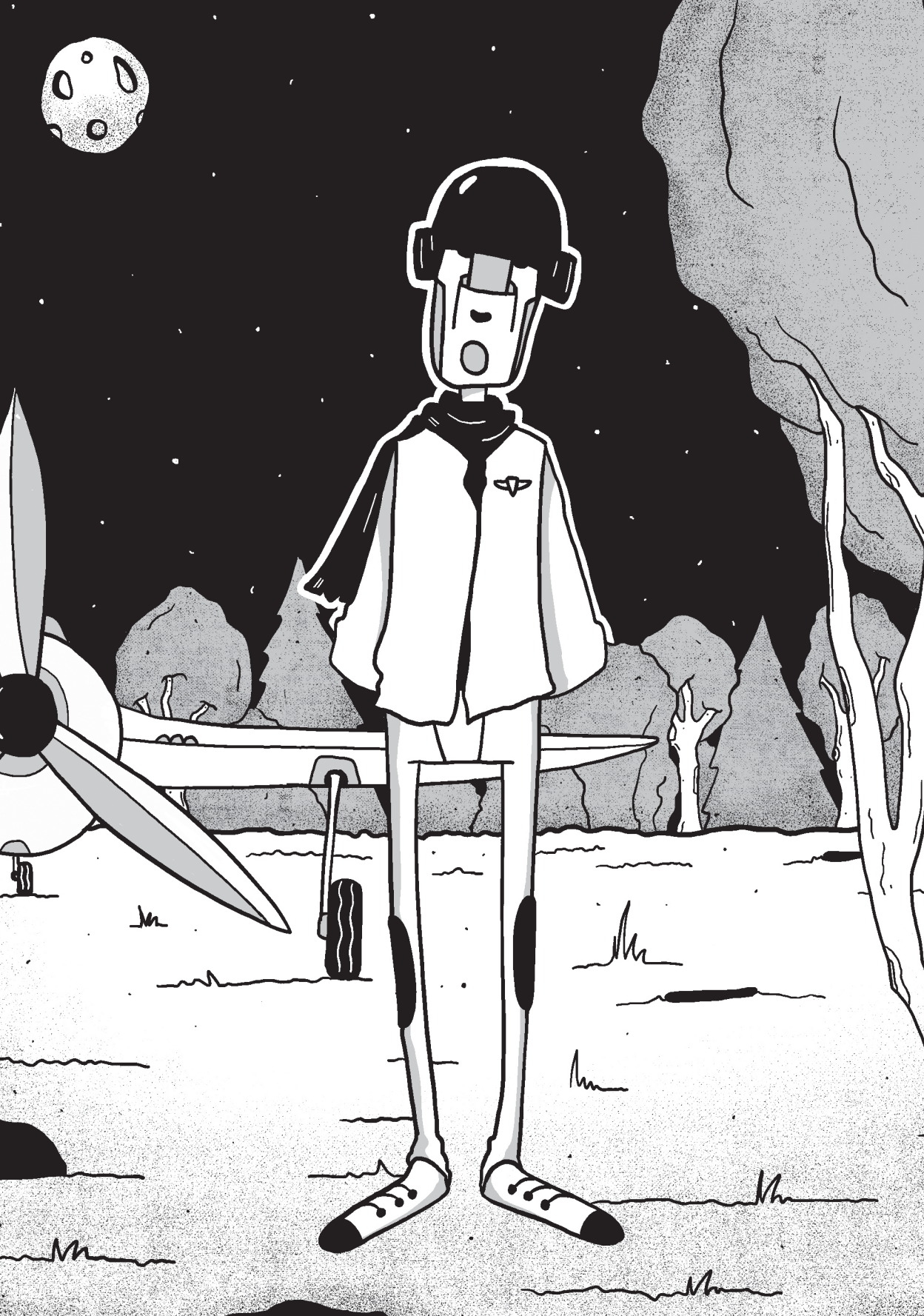
William poslechl.

Agent orbulátoru rychle pootočil kostkou a Williamovy ruce se uvolnily. Muž kostku vzal a položil ji za sebe.

„Teď si nastupte,“ řekl.

William s Iscií vylezli na křídlo a naskočili za pilota. William se ohlédl po dvou blížících se ostrahobotech. Už se zvedali pasivátory a chystali se vypálit.

„Držte si klobouky. To bude tanec!“ Agent orbulátoru stiskl jakési tlačítko na přístrojové desce. Silný motor se rozběhl a vrtule se roztočila. Letadlo se rozjelo po silnici, Williama s Iscií to zamáčklo do sedačky.

Svištěli po silnici a pak se vznesli.

Bylo to rychlé. Hrozně rychlé. William cítil lechtání v břiše. Vítr mu cuchal vlasy a byla mu zima.

Brzy se ocitli vysoko nad vrcholky stromů. William se díval na ostra-hoboty dole na silnici.

„Zvládli jsme to,“ zajásal.

Na místě pilota seděl muž, který Williama s Iscií zachránil. Agent orbulá-toru. William si ho co nejdůkladněji prohlížel. Kůži na obličejí měl hodně světlou. Skoro bílou. A teď si William všiml ještě něčeho. Vypadalo to, jako by agentovu pokožku tvořila spousta malých částíček. Jako dílky puzzle. Byl pečlivě upravený, přes starodávný oblek měl kabát s velkými kapsami. Kapsy se mu nadouvaly, byly nacpané věcmi. William si všiml, že z jedné z nich trčí malý černý londýnský taxík.

„Jak jste věděl, že jsme za tím keřem?“ zeptal se William.

„Vyřešil jsi orbulátor,“ odpověděl agent.

„A vy jste viděl ten paprsek,“ dodala Iscia,

„Ano. Byl jsem poblíž. Čekal jsem, až se to stane.“

William s Iscií se na sebe podívali. Byl to opravdu zvláštní muž.

„Kam do Londýna letíte?“ zeptal se William.

„Tam, co vy,“ odpověděl agent orbulátoru.

„A to je kam?“

„Příští zastávka Big Ben. Teď si teprve zatrsáme.“

Letadlo změnilo směr a pokračovalo hustou vrstvou mraků vzhůru.